

SCRIPTA·MANENT

București Anul IV Nr. 7/2023

R
E
V
I
S
T
A

A photograph of the Palatul de Justiție (Court of Justice) in Bucharest, Romania. The building is a large, classical-style structure with a curved facade and a prominent entrance. The words "PALATUL DE JUSTITIE" are inscribed on the facade. The building is surrounded by trees and a paved area in the foreground.

REVISTA·SCOLII·NATIONALE·DE·GREFIERI

SCRIPTA·MANENT

IMPORTANT

Toate articolele publicate în revista SCRIPTA MANENT sunt indexate în baza de date CEEOL. CEEOL este un important furnizor de reviste academice și cărți, în format electronic, în domenii precum științele umaniste și sociale pentru opere ce provin din zona Europei Centrale și de Est. CEEOL oferă cercetătorilor și studenților acces la o gamă largă de conținut academic într-un depozit dinamic în continuă creștere. În prezent, CEEOL gestionează peste 2000 de reviste și 690.000 de articole, peste 4500 de cărți electronice și 6000 de documente având ca obiect literatura gri. În plus, CEEOL permite editorilor să ajungă la noi audiențe și să promoveze realizările științifice ale comunității științifice din Europa de Est către un public mai larg.

Pentru referințe, accesați link-ul: <https://www.ceeol.com/search/journal-detail?id=2778>

**Cronica unui nou proiect de succes sub egida
Programului Operațional Capacitate Administrativă 2014-2020
Editorial**

După implementarea cu succes a proiectului *Creșterea gradului de pregătire profesională a personalului auxiliar pentru a face față noilor provocări legislative*, cod SIPOCA 455, cofinanțat din Fondul Social European, prin Programul Operațional Capacitate Administrativă 2014 – 2020, și recunoscut în Secțiunea "*Exemple de Proiecte Finanțate prin POCA*¹" de către Autoritatea de Management, determinată de angajamentul de a asigura o formare continuă a grefierilor la standarde înalte de calitate, precum și de constrângerile financiare generate de post-pandemie, Școala Națională de Grefieri a hotărât să depună o nouă propunere de proiect cu finanțare europeană.

Contractul de finanțare pentru noul proiect denumit sugestiv *FEPEAJU – Formare eficientă pentru practici etice, administrative și judiciare unitare*, cod SIPOCA 1156, cod MySMIS 152441 a fost semnat chiar în preajma Crăciunului ortodox, pe data de 23 decembrie 2021, având o durată de implementare de 24 de luni.

Asumarea implementării noului proiect până la finalul anului 2023 a fost rezultatul unui proces decizional riguros la nivel managerial, fiind puse în balanță, pe de-o parte, riscul adus de perioada relativ scurtă de implementare, fără posibilitate de prelungire, iar pe de altă parte, necesitatea asigurării unei formări continue, de calitate, a grefierilor din sistemul judiciar.

Ceea ce a fost determinant în favoarea accesării noului proiect a fost experiența obținută la nivelul echipei de management, experiență care în acest moment este unul din cele mai importante rezultate obținute la nivel instituțional în urma implementării primului proiect POCA.

Bugetul alocat pentru acest nou proiect a fost aproape dublu față de cel anterior, respectiv de 5.423.150,31 lei, din care fondurile europene nerambursabile au reprezentat aproximativ 83,98%, iar restul de 16,02% au reprezentat contribuție proprie provenită de la bugetul de stat.

Din perspectiva rezultatelor de proiect așteptate, proiectul a urmărit îmbunătățirea cunoștințelor și abilităților profesionale la nivelul personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor, atât în *domeniul unificării practicilor administrative și judiciare*, atingerea acestui rezultat fiind realizată prin organizarea a 154 de acțiuni de formare, precum și prin elaborarea a 60 de materiale didactice audio-video, cât și în *domeniul eticii profesionale și abilităților non-juridice*, atingerea acestui rezultat fiind realizată prin organizarea a 30 de acțiuni de formare. În urma organizării celor 184 de acțiuni de formare, am înregistrat un număr total de 4512 participări, dintre care un număr de 3472 au fost participanți unici, fiind contabilizați o singură dată, chiar dacă au luat parte la multiple acțiuni de formare abordând tematici diferite.

1. <https://www.poca.ro/?p=2035>

Aceste repere cantitative confirmă faptul că Școala își respectă misiunea de a furniza acțiuni de formare continuă suficiente pentru ca toți grefierii din sistem să își poată respecta obligația de a participa, cel puțin o dată la cinci ani, la o acțiune de formare continuă.

În ceea ce privește tipul acțiunilor de formare, Școala Națională de Grefieri a avut o abordare flexibilă pentru a răspunde nevoilor variate ale grefierilor, incluzând acțiuni de formare de tip descentralizat, desfășurate la sediul instanțelor și parchetelor, acțiuni de formare de tip centralizat, dedicate fie grefierilor cu experiență, fie exclusiv grefierilor debutanți, dar și acțiuni de formare organizate online, sub formă de webinarii sau derulate pe platforma de tip eLearning.

Pe lângă acțiunile de formare, într-un efort continuu de a consolida capacitatea instituțională, Școala Națională de Grefieri a realizat și diverse achiziții, precum un autoturism destinat facilitării deplasărilor responsabililor de implementare la acțiunile de formare centralizate, tablete, monitoare, servere, o multifuncțională, dar a investit și în echipamente și resurse esențiale necesare pentru realizarea prezentărilor video (respectiv camere video, fundal verde, microfon, prompter etc).

Implementarea cu succes a acestui proiect nu ar fi fost posibilă fără sprijinul și colaborarea membrilor dedicați ai echipei și ai personalului SNG. În egală măsură, recunoaștem și contribuția esențială a Programului Operațional Capacitate Administrativă 2014-2020, care a oferit cadrul și resursele necesare pentru materializarea acestui proiect ambițios.

Ce urmează? Este un moment de reflecție, dar și de privire către viitor. Finalizarea acestui proiect nu reprezintă doar un capitol închis, ci și un început pentru noi oportunități. Suntem datori să menținem standardul ridicat al formării pe care l-am stabilit și să continuăm să evoluăm în concordanță cu nevoile și așteptările ce decurg din noul Statut al Grefierului, care, între altele, va ridica standardul cantitativ al formării continue, instituind obligația pentru grefierii din sistem de a participa cel puțin o dată la trei ani la o acțiune de formare continuă.

Din nefericire, Programul Operațional Capacitate Administrativă 2014 – 2020 își încheie parcursul aici. Până la lansarea unui nou apel pentru propuneri, indiferent de proveniența fondurilor – fie ele europene, norvegiene sau elvețiene – anul 2024 se anunță ca un an plin de provocări și experiențe noi în cadrul Rețelei Europene de Formare Judiciară (EJTN). Școala Națională de Grefieri își consolidează statutul de actor tot mai vizibil pe scena europeană, afirmându-se ca o instituție de prestigiu, cu o tradiție solidă în formarea grefierilor.

Întâlnirea Membrilor Asociației ai EJTN organizată la Dijon, Franța,
28-29 noiembrie 2023

În final, deoarece ne apropiem de trecerea în noul an, doresc să transmit tuturor membrilor personalului din sistemul judiciar, în numele meu și al colegilor de la Școala Națională de Grefieri, urări de Sărbători pline de liniște și multă sănătate!

Grefier Cristina-Izabela Trușcă
Formator în cadrul Departamentului Relații Internaționale
Asistent Manager în cadrul ambelor proiecte cofinanțate din Fondul Social European,
prin Programul Operațional Capacitate Administrativă 2014 – 2020

SCRIPTA·MANENT

Cuprins

1. Aspecte teoretice și practice referitoare la conținutul încheierii de ședință în procesul penal
Theoretical and practical aspects related to the content of the hearing conclusions in criminal proceedings

Ancuța Pura, judecător, formator SNG _____ pag. 5

2. Transferul de proceduri în materie penală. Preluarea judecății la cererea unui stat străin
Transfer of proceedings in criminal matters. Adjudication at the request of a foreign state

Alexandra Iuliana Rus, judecător, formator SNG _____ pag. 15

3. Punerea în executare a hotărârilor penale în mod fracționat
Enforcement of criminal judgments in fractions

Andrei-Dorin Băncilă, judecător, Directorul SNG _____ pag. 23

Aspecte teoretice și practice referitoare la conținutul încheierii de ședință în procesul penal

Ancuța Pura¹, judecător
formator al Școlii Naționale de Grefieri

Rezumat

Redactarea încheierilor de ședință reprezintă una dintre activitățile principale ale grefierului, iar însușirea modalității corecte de întocmire a acestora constituie una dintre provocările cursanților Școlii Naționale de Grefieri, grefierilor debutanți și ale celor aflați la început de carieră. Prezentul articol își propune să ofere explicații teoretice și în special practice, referitoare la redactarea încheierii de ședință și la importanța consemnării în încheierea de ședință a tuturor mențiunilor obligatorii prevăzute de dispozițiile normative.

Abstract

Drafting the hearings conclusions is one of the main activities of the clerk, and learning the correct way of drawing them up is one of the challenges of the National School of Clerks's students, of the debutante clerks and for those at the beginning of their career. This article aims to provide theoretical and especially practical explanations regarding the drafting of the hearing conclusions and the importance of recording in it of all the mandatory mentions provided by the normative provisions.

I. Introducere

Definiția încheierii de ședință

În esență, încheierea de ședință este actul întocmit de grefier, în care se consemnează modalitatea de desfășurare a ședinței de judecată și conținutul actelor orale efectuate.

Din punct de vedere al naturii juridice, încheierea este o hotărâre judecătorească, aspect care reiese din dispozițiile art. 370 Cod procedură penală, care are următorul conținut:

„(1) Hotărârea prin care cauza este soluționată de prima instanță de judecată sau prin care aceasta se dezinvestește fără a soluționa cauza se numește sentință. Instanța se pronunță prin sentință și în alte situații prevăzute de lege.

(2) Hotărârea prin care instanța se pronunță asupra apelului, recursului în casație și recursului în interesul legii se numește decizie. Instanța se pronunță prin decizie și în alte situații prevăzute de lege.

(3) Toate celelalte hotărâri pronunțate de instanțe în cursul judecății se numesc încheieri”.

Din formularea textului legal rezultă că prin încheieri instanța rezolvă toate celelalte probleme, altele decât cele soluționate prin sentințe sau decizii. Încheierile de ședință asigură mersul judecății cauzei, ceea ce le diferențiază de “încheierile finale”, prin care o cauză este soluționată. Întrucât nu finalizează desfășurarea judecății, încheierile de ședință nu pot fi, de regulă, atacate cu apel decât odată cu fondul cauzei.

1. judecător la Curtea de Apel Cluj, în prezent detașată la Școala Națională de Grefieri în cadrul Departamentului de formare profesională inițială.

În doctrină², s-a apreciat că încheierea este un act procedural mixt, având pe de o parte, caracterul unui proces-verbal, care cuprinde relatarea celor discutate în cursul ședinței, iar pe de altă parte, caracterul unei hotărâri, cuprinzând și dispozițiile date de instanță (încuviințarea unor probe, luarea unor măsuri procesuale, amânarea cauzei și fixarea unui nou termen, citarea părților etc). Opinia majoritară este în sensul că încheierea este o hotărâre, astfel cum o califică și legiuitorul în dispoziția legală redată anterior.

Cadrul legal al conținutului încheierii de ședință

Conținutul încheierii de ședință este reglementat de dispozițiile art. 370 alin. (4) Cod Procedură Penală, cu următorul conținut:

„Desfășurarea procesului în ședința de judecată se consemnează într-o încheiere care cuprinde:

- a) ziua, luna, anul și denumirea instanței;*
- b) mențiunea dacă ședința a fost sau nu publică;*
- c) numele și prenumele judecătorilor, procurorului și grefierului;*
- d) numele și prenumele părților, avocaților și ale celorlalte persoane care participă în proces și care au fost prezente la judecată, precum și ale celor care au lipsit, cu arătarea calității lor procesuale și cu mențiunea privitoare la îndeplinirea procedurii;*
- e) încadrarea juridică a faptei pentru care inculpatul a fost trimis în judecată și textele de lege în care a fost încadrată fapta;*
- f) mijloacele de probă care au fost supuse dezbaterii contradictorii;*

g) cererile de orice natură formulate de procuror, de persoana vătămată, de părți și de ceilalți participanți la proces;

h) concluziile procurorului, ale persoanei vătămate și ale părților;

i) măsurile luate în cursul ședinței”.

Potrivit art. 402 alin. (1) Cod procedură penală, partea introductivă a hotărârii cuprinde mențiunile prevăzute la art. 370 alin. (4) Cod procedură penală.

Partea introductivă a hotărârii sau practica, care conține mențiunile prevăzute de art. 370 alin.4 Cod procedură penală, este specifică hotărârilor în cazul cărora rezultatul deliberării se consemnează într-o minută, care se pronunță în ziua în care au avut loc dezbaterile.

Dacă în cauză se dispune amânarea pronunțării, se va întocmi de către grefierul de ședință încheierea de dezbateri, care va avea conținutul prevăzut de art. 370 alin. (4) Cod procedură penală.

Dispoziții legale referitoare la termenul de întocmire

Potrivit art. 370 alin. (5) Cod procedură penală, încheierea se întocmește de grefier în termen de cel mult 72 de ore de la terminarea ședinței și se semnează de președintele completului de judecată și de grefier.

Aceste dispoziții legale trebuie coroborate și cu prevederile art. 125 din Hotărârea CSM nr. 3243/22 decembrie 2022, de aprobare a Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești:

„Încheierile de ședință și încheierile de amânare a pronunțării se întocmesc de grefier în termenul

prevăzut de lege, conceptele de citare pentru termenul următor, adresele și celelalte lucrări dispuse de instanță se întocmesc de greșier în termen de 4 zile lucrătoare, iar partea introductivă a hotărârilor în 7 zile lucrătoare de la terminarea ședinței, cu excepția situațiilor în care legea prevede termene mai scurte sau în care judecătorul stabilește termene mai scurte, față de circumstanțele concrete ale unei cauze”.

II. Mențiunile obligatorii ale încheierii de ședință

A) Art. 370 alin. (4) lit. a) Cod procedură penală: ziua, luna, anul și denumirea instanței

Aceste mențiuni permit verificarea desfășurării ședinței de judecată de către instanța investită cu soluționarea cauzei, la data la care a fost fixat termenul de judecată și pentru care au fost citate părțile.

Erorile întâlnite în practică constau în: consemnarea în conținutul aceleiași încheieri a unei date la care a avut loc ședința și a altei date la care a fost pronunțată încheierea; omisiunea consemnării datei la care a avut loc ședința de judecată.

Consecințele consemnării eronate ale acestor mențiuni: în cazul încheierilor de amânare a judecării, erorile se pot remedia la următorul termen de judecată prin punerea în discuția părților și dispunerea îndreptării erorii materiale din conținutul încheierii anterioare; în cazul încheierilor prin care s-au dispus măsuri preventive, erorile pot fi invocate ca și cazuri de nulitate în calea de atac a contestației și să ridice problema nelegalității măsurii preventive (control judiciar, arest la domiciliu sau arest preventiv); în cazul încheierilor în care se consemnează cuvântul în dezbateri, cauza fiind reținută în pronunțare de către instanța de fond, sau în cazul părților introductive ale hotărârilor, erorile pot fi remediate prin îndreptarea

erorii materiale sau pot fi invocate pe calea apelului/ contestației ca motive de nelegalitate a hotărârii pronunțate ulterior în cauză.

B) Art. 370 alin. (4) lit. b) Cod procedură penală: mențiunea dacă ședința a fost sau nu publică

Această mențiune este necesară pentru atestarea respectării dispozițiilor procedurale în ceea ce privește felul ședinței de judecată: ședința publică, ședință nepublică, ședința camerei de consiliu.

Potrivit art. 352 alin. (1) Cod procedură penală ședința de judecată este publică, cu excepția cazurilor prevăzute de lege. Ședința desfășurată în camera de consiliu nu este publică.

Ședințele se desfășoară în camera de consiliu în următoarele situații: soluționarea cererilor și excepțiilor în procedura de camera preliminară de către judecătorul de camera preliminară, în baza art. 345 Cod procedură penală; soluționarea plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau de netrimitere în judecată de către judecătorul de camera preliminară, în baza art. 341 alin. (5) Cod procedură penală; dispunerea asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale de către judecătorul de drepturi și libertăți și în procedura camerei preliminare de către judecătorul de cameră preliminară, în baza art. 203 alin. (5) Cod procedură penală; dispunerea asupra măsurilor de siguranță provizorii cu caracter medical de către judecătorul de drepturi și libertăți și judecătorul de camera preliminară, în baza art. 245 alin. (3) Cod procedură penală; dispunerea asupra unor procedee probatorii și metode speciale de supraveghere sau cercetare, de către judecătorul de drepturi și libertăți în faza de urmărire penală (exemplificativ: încuviințarea perchezițiilor, a folosirii metodelor și tehnicilor speciale de supraveghere sau cercetare).

Ședințele sunt nepublice în următoarele situații: în cazul declarării ședinței nepublice pentru tot cursul sau pentru a anumită parte a judecării cauzei, potrivit dispozițiilor art. 352 alin. (4) Cod procedură penală, când judecarea în ședință publică ar putea aduce atingere unor interese de stat, moralei, demnității sau vieții intime a persoanei, intereselor minorilor sau ale justiției; judecarea cauzei exclusiv cu inculpați minori, în baza art. 509 alin. (2) Cod procedură penală; judecarea infracțiunilor de trafic de minori și pornografie infantilă, potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 678/2001.

Potrivit art. 281 alin. (1) lit. c) Cod procedură penală, încălcarea dispozițiilor legale care reglementează publicitatea ședinței de judecată se sancționează cu nulitatea absolută. Se au în vedere doar dispozițiile care asigură publicitatea ședinței de judecată, nu și cele care prevăd ședința nepublică sau în camera de consiliu.

Încălcarea prevederilor legale referitoare la soluționarea unei cauze în ședință nepublică sau în camera de consiliu poate atrage doar sacțiunea nulității relative, conform art. 282 alin. (1) Cod procedură penală, cu condiția dovedirii vătămării și a imposibilității acoperirii nulității în altă modalitate decât anularea actelor.

Erorile întâlnite în practică constau în: consemnarea desfășurării ședinței de judecată în cameră de consiliu, în loc de ședință publică, prin preluarea părții introductive a încheierii prin metoda copy-paste din altă încheiere de ședință; consemnarea în partea introductivă a desfășurării ședinței de judecată în cameră de consiliu și în partea finală a încheierii consemnarea pronunțării în ședința publică (exemplificativ: în materia încheierilor pronunțate de judecătorul de cameră preliminară sau de judecătorul de drepturi și libertăți, care se pronunță în ședința camerei de consiliu).

Consecințele consemnării eronate ale acestor mențiuni: în cazul încheierilor de amânare a judecării erorile se pot remedia la următorul termen de judecată prin punerea în discuția părților și dispunerea îndreptării erorii materiale din conținutul încheierii anterioare; în cazul încheierilor prin care s-au dispus măsuri preventive, erorile pot fi invocate ca și cazuri de nulitate în calea de atac a contestației și să ridice problema nelegalității măsurii preventive; în cazul încheierilor în care se consemnează cuvântul în dezbateri, cauza fiind reținută în pronunțare de către instanța de fond, sau în cazul părților introductive ale hotărârilor, erorile pot fi invocate pe calea apelului/contestației ca motive de nelegalitate a hotărârii pronunțate ulterior în cauză.

C) Art. 370 alin. (4) lit. c) Cod procedură penală: mențiuni referitoare la numele și prenumele judecătorilor, procurorului și greșierului

Aceste mențiuni sunt necesare pentru verificarea legalei compuneri a completului de judecată, a constituirii acestuia cu greșier, precum și pentru atestarea participării procurorului la ședința de judecată.

Potrivit art. 281 alin. (1) lit. a) Cod procedură penală, încălcarea dispozițiilor legale care reglementează compunerea completului de judecată se sancționează cu nulitatea absolută.

Conform art. 281 alin. (1) lit. d) Cod procedură penală, încălcarea dispozițiilor legale care reglementează participarea procurorului, atunci când participarea este obligatorie potrivit legii, se sancționează cu nulitatea absolută.

Erorile întâlnite în practică constau în: consemnarea greșită a numelui judecătorului în compunerea completului, prin preluarea părții introductive a încheierii prin metoda copy-paste din altă încheiere de ședință;

în cazul completului colegial, omisiunea consemnării unuia dintre judecători; consemnarea greșită a numelui procurorului, prin preluarea din încheieri anterioare sau dacă din partea aceleiași unități de parchet într-o ședință se prezintă la cauze diferite procurori diferiți; omisiunea consemnării participării procurorului de ședință sau a grefierului.

Consecințele consemnării eronate ale acestor mențiuni: în cazul încheierilor de amânare a judecății erorile se pot remedia la următorul termen de judecată prin punerea în discuția părților și dispunerea îndreptării erorii materiale din conținutul încheierii anterioare; în cazul încheierilor prin care s-au dispus măsuri preventive, erorile de acest gen pot fi invocate ca și cazuri de nulitate în calea de atac a contestației și să pună problema nelegalității măsurii preventive; în cazul încheierilor în care se consemnează cuvântul în dezbateri, cauza fiind reținută în pronunțare de către instanța de fond, sau în cazul părților introductive ale hotărârilor, dacă nu a fost urmată procedura îndreptării erorii materiale, erorile pot fi invocate pe calea apelului ca motive de nelegalitate a hotărârii pronunțate ulterior în cauză.

D) Art. 370 alin. (4) lit. d) Cod procedură penală: *mențiuni referitoare la numele și prenumele părților, avocaților și ale celorlalte persoane care participă în proces și care au fost prezente la judecată, precum și ale celor care au lipsit, cu arătarea calității lor procesuale și cu mențiunea privitoare la îndeplinirea procedurii*

Consemnarea participării părților, a avocaților acestora, corelativ cu menționarea cererilor și a concluziilor formulate, este deosebit de importantă, fiind dovada respectării procedurii de judecată și

permițând, totodată, instanțelor de control judiciar să verifice legalitatea procedurii în primă instanță.

Potrivit art. 281 alin. (1) lit. e) Cod procedură penală, încălcarea dispozițiilor legale care reglementează prezența suspectului sau a inculpatului, atunci când participarea sa este obligatorie potrivit legii, se sancționează cu nulitatea absolută.

Potrivit art. 281 alin. (1) lit. f) Cod procedură penală, încălcarea dispozițiilor legale care reglementează asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, precum și a celorlalte părți, atunci când asistența este obligatorie, se sancționează cu nulitatea absolută.

Erorile întâlnite în practică constau în: consemnarea greșită a apărătorilor în cazul în care titularul contractului a lipsit, asigurându-și substituirea; consemnarea ca prezentă a unei părți lipsă; consemnarea ca legală a procedurii de citare, deși din dispozitivul încheierii rezultă că s-a dispus amânarea cauzei, pentru legala citare a părților; omisiunea consemnării stadiului procedurii de citare.

Consecințele consemnării eronate ale acestor mențiuni: în general aceste erori pot fi considerate erori materiale și pot fi remediate la termenele următoare; în cauzele complexe, cu multe părți, omisiunea consemnării stadiului procedurii de citare, îngreunează verificarea ulterioară a respectării dispozițiilor legale care condiționează desfășurarea judecății de legala îndeplinire a procedurii de citare cu părțile; dacă erorile privesc consemnări din încheierile în care s-a acordat cuvântul în dezbateri judiciare sau din partea introductivă a hotărârilor, pot fi invocate ca motive de nelegalitate a hotărârii pronunțate.

E) Art. 370 alin. (4) lit. e) Cod procedură penală: mențiuni referitoare la încadrarea juridică a faptei pentru care inculpatul a fost trimis în judecată și textele de lege în care a fost încadrată fapta

Aceste mențiuni trebuie preluate din dispozitivul rechizitoriului de la secțiunea trimiterii în judecată, nu din partea introductivă a rechizitoriului în care sunt expuse de regulă toate infracțiunile care au făcut obiectul cercetării penale. Există multe situații în care pentru unele dintre infracțiuni se dispun soluții de netrimitere în judecată, respectiv de disjungere a cauzei.

Erorile de consemnare a încadrării juridice și a textelor de lege în care a fost încadrată fapta sunt erori materiale, care pot fi remediate conform procedurii prevăzute de art. 278 Cod procedură penală.

F) Art. 370 alin. (4) litera f), g), h) Cod procedură penală: mențiuni referitoare la mijloacele de probă care au fost supuse dezbaterii contradictorii; cererile de orice natură formulate de procuror, de persoana vătămată, de părți și de ceilalți participanți la proces; concluziile procurorului, ale persoanei vătămate și ale părților.

Respectarea principiului contradictorialității și al dreptului la apărare este esențială în procesul penal. Principiul contradictorialității presupune că toate cererile, excepțiile, probele, în general toate aspectele unei cauze penale, sunt supuse dezbaterii părților, subiecților procesuali și procurorului.

Acesta este un principiu specific fazei de judecată și reprezintă una din componentele dreptului la un proces echitabil garantat de dispozițiile art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, alături

de dreptul părților și al subiecților procesuali principali de acces la o instanță independentă și imparțială, egalitatea armelor, dreptul de a fi judecat într-un termen rezonabil, dreptul la apărare, publicitatea procesului, legalitatea și loialitatea administrării probelor, obligativitatea motivării hotărârilor, dreptul inculpatului și al martorului de a păstra tăcerea și de a nu se autoincrimina, astfel cum rezultă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Dreptul la apărare presupune posibilitatea părții de a-și expune punctul de vedere, de a propune probele pe care le apreciază utile, concludente, de a exercita căile legale de atac.

Pe cale de consecință, consemnarea de către grefierul de ședință a mențiunilor referitoare la mijloacele de probă supuse dezbaterii contradictorii, a cererilor adresate instanței și a concluziilor formulate de procuror, de persoana vătămată și de către părți, este deosebit de importantă, deoarece atestă derularea procedurilor cu respectarea principiilor contradictorialității, al dreptului la apărare, al egalității armelor.

Concluziile sunt aferente atât aspectelor puse în discuție la termenele de judecată, fie din oficiu, fie la cererea persoanelor prezente la judecată, cât și acordării cuvântului în dezbateri judiciare.

Redarea acestor mențiuni presupune ca grefierul să sintetizeze aspectele discutate, în practică fiind frecvente cazurile în care participanții la proces repetă argumentele expuse în susținerea solicitărilor, iar consemnarea integrală a acestora încarcă inutil conținutul încheierilor sau al părților introductive ale hotărârilor. Altfel spus, nu este necesară expunerea exhaustivă a concluziilor părților sau redarea acestora integral în baza audierii înregistrării ședinței de judecată.

În această secțiune grefierul trebuie să-și valorifice capacitatea de analiză și sinteză, să construiască enunțurile

clar, prin evitarea frazelor excesiv de lungi care, pe lângă faptul că sunt greu de urmărit de către cititor, de cele mai multe ori sunt dublate de exprimări incoerente, dezacorduri și pot denatura chiar mesajul care s-a urmărit a fi transmis.

Omisiunea consemnării acestor mențiuni pune sub semnul întrebării legalitatea procedurii desfășurate în cursul judecății și poate fi invocată fie la termenele următoare, ca motive de nulitate a procedurilor efectuate de instanța de fond, fie ca motive de nelegalitate, cu ocazia exercitării căilor de atac.

G) Art. 370 alin. (4) litera i) Cod procedură penală:
măsurile luate în cursul ședinței

Exemplificativ, aceste măsuri se pot referi la: declararea ședinței nepublice în baza art. 352 alin. (4) și (5) Cod procedură penală; dispoziția judecătorului de îndepărtare din sala de judecată a persoanelor care nu fac parte dintre cele prevăzute de art. 352 alin. (6) Cod procedură penală, consecutiv declarării ședinței nepublice; dispunerea audierii unui inculpat fără ca ceilalți inculpați să fie de față, conform art. 379 alin. (2) Cod procedură penală; citirea declarațiilor luate separat unui inculpat, celorlalți inculpați, conform art. 379 alin. (3) Cod procedură penală; îndepărtarea din sală a martorilor prezenți, pe parcursul audierii unuia dintre martori, conform art. 381 alin. (1) Cod procedură penală, raportat la art. 122 alin. (1) Cod procedură penală; aplicarea de amenzi judiciare pentru săvârșirea abaterilor judiciare, prevăzute de art. 283 Cod procedură penală; dispozițiile instanței asupra

tuturor aspectelor supuse dezbaterii contradictorii; măsurile dispuse pentru aducerea la îndeplinire a dispozițiilor instanței.

Omisiunea consemnării măsurilor dispuse de instanță pune sub semnul întrebării legalitatea procedurii desfășurate în cursul judecății și poate fi invocată la termenele următoare ca motive de nulitate a procedurilor efectuate de instanța de fond sau ca motive de nelegalitate cu ocazia exercitării căilor de atac.

III. Recomandări privind modul de redactare a încheierii de ședință

Redactarea încheierii de ședință presupune respectarea unor reguli referitoare la forma acestui înscris, cu referire la așezarea corespunzătoare în pagină, respectarea regulilor de tehnoredactare, deoarece și impactul vizual asupra cititorului este important.

În același context trebuie avute în vedere dispozițiile art. 128 alin. (3) din Hotărârea CSM nr. 3243/22 decembrie 2022 de aprobare a Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești potrivit căroră: „*Hotărârile judecătorești se tehnoredactează integral cu caractere Times New Roman 12, la distanță de un rând, cu alineate la început de paragraf și cu diacriticele specifice limbii române*”.

Dincolo de regulile referitoare la forma încheierii, pornind de la *Micul ghid de redactare clară* întocmit de Comisia Europeană³ pentru actele întocmite de această instituție, ***pentru facilitarea însușirii modalității de redactare a încheierilor de ședință pot fi avute în vedere următoarele recomandări:***

3. *Micul ghid de redactare clară*, elaborat de Comisia Europeană, poate fi vizualizat accesând link-ul: https://publications.europa.eu/resource/cellar/725b7eb0-d92e-11e5-8fea-01aa75ed71a1.0010.01/DOC_1

Reflecțați, apoi redacțați!

În esență, în acest context, *a reflecta* înseamnă a gândi în prealabil care sunt aspectele principale care trebuie punctate în încheiere prin raportare la obiectul cauzei și la chestiunile discutate în timpul ședinței, astfel încât ceea ce se consemnează să fie cât mai clar, dar și complet în același timp. Grefierul trebuie să aibă reprezentarea faptului ca întocmirea încheierii de ședință nu înseamnă o reproducere mecanică a discuțiilor purtate în sala de judecată. Totodată, conținutul încheierii este influențat de complexitatea cauzelor, de etapa procesuală în care acestea se află.

Ceea ce poate facilita această etapă de reflecție este o minimă cunoaștere a obiectului cauzei, a discuțiilor purtate la termenul sau termenele anterioare, cu mențiunea că aceasta ușurează și consemnarea notelor de ședință, pe baza cărora se redactează ulterior încheierea, reducând considerabil timpul de întocmire.

Nu uitați: cititorul are întâietate!

Dincolo de faptul că primul cititor al încheierii trebuie să fie chiar redactorul acesteia, este necesar ca grefierul să conștientizeze cine este cititorul încheierilor și al altor înscrisuri pe care le redactează.

Primul cititor este judecătorul care a condus ședința de judecată, iar modalitatea în care grefierul alege să redacteze încheierile sau alte lucrări scrise influențează în mod fundamental relația care se stabilește cu judecătorul, titular al completului căruia îi este repartizat și care trebuie să verifice lucrările întocmite. În cazul în care, citind încheierea, judecătorul constată că aceasta conține greșeli de tehnoredactare, erori de exprimare sau că nu cuprinde unele dintre aspectele esențiale discutate, va fi nemulțumit și va fi nevoit

să atragă atenția grefierului asupra erorilor.

Totodată, corectarea erorilor presupune timp de muncă suplimentar, atât pentru judecător, cât și pentru grefier, iar în cazul în care este vorba de o instanță cu volum mare de activitate, disconfortul creat este și mai ridicat.

Construirea unei relații profesionale optime cu judecătorul titular al completului din care face parte grefierul de ședință, presupune, în principal, îndeplinirea atribuțiilor de serviciu cu responsabilitate și o atenție sporită în ceea ce privește redactarea încheierilor, dar și a celorlalte înscrisuri prezentate pentru a fi verificate și semnate.

În afara judecătorului, *noțiunea de cititor include în acest context părțile, persoana vătămată, apărătorii acestora, procurorul de ședință.*

Așteptarea firească a procurorului, a persoanei vătămate și a părților este ca aspectele esențiale pe care le-au relevat în ședința de judecată să fie consemnate în încheiere. În caz contrar, în ipoteza în care cauza a fost amânată, la termenul următor se va solicita ca erorile sau omisiunile să fie îndreptate, respectiv înlăturate, ceea ce provoacă un real disconfort grefierului și președintelui completului de judecată și poate crea nemulțumiri persoanelor implicate în cauza respectivă. În plus, intervine și prelungirea ședinței de judecată cu timpul aferent punerii în discuție a îndreptării erorilor sau înlăturării omisiunilor, formulării și consemnării concluziilor aferente, iar ulterior crește și timpul alocat redactării acelei încheieri de ședință.

Dacă erorile apar în încheierea de debateri sau în partea introductivă a încheierii de ședință, în funcție de natura erorii, este necesară parcurgerea procedurii de îndreptare a erorii materiale, prevăzute de art. 278 Cod procedură penală, sau de înlăturarea omisiunii vădite, prevăzute de art. 279 Cod procedură penală,

ceea ce presupune: stabilirea unui nou termen de judecată; citarea părților, când instanța apreciază necesar; consemnarea concluziilor participanților la ședința de judecată respectivă; redactarea încheierii aferente; comunicarea încheierii de îndreptare a erorii materiale sau de înlăturare a omisiunii vădite.

Scrieți corect din punct de vedere gramatical!

Exprimați-vă clar și concis!

Fiți logici – structurați frazele!

Respectarea acestor recomandări este absolut necesară pentru ca încheierea să aibă conținutul corespunzător. Trebuie evitate erorile gramaticale, greșelile de exprimare, frazele lungi, consemnarea în mod repetat a aceleiași cereri/solicități, consemnarea unor afirmații/discuții adiacente cauzei, care nu au relevanță procesuală.

Atenție la „capcana” copy-paste!

Ideea de a formula această recomandare a apărut de la aspectele constatate în practică, existând situații frecvente în care încheierile prezentate de grefier pentru verificare și semnare cuprindeau mențiuni care nu aveau legătură cu dosarul respectiv. Exemplificativ: numele persoanelor în secțiunea care cuprinde constituirea instanței sau numele părților din alt dosar; obiectul cauzei aferent altui dosar; în căile de atac, preluarea datelor de identificare a sentințelor apelate din alt dosar etc.

Deși uneori preluarea unui text, urmată de atașarea acestuia într-un alt document, pare că scurtează timpul de lucru, poate crea probleme, dacă nu există suficientă atenție din partea redactorului pentru a înlocui datele care nu corespund.

Recitiți și corectați înainte de finalizarea documentului!

O mare parte din erori, în special cele de tehnoredactare sau de exprimare, pot fi depistate dacă încheierea este recităată înainte de prezentarea în vederea verificării și semnării de către judecător. În practică însă, din neatenție sau invocând volumul mare de activitate, unii grefieri nu recitesc, nu verifică încheierea și, în acest fel, rămân erori necorectate. Depistarea lor de către judecător generează, așa cum am arătat anterior, nemulțumiri și, în situația în care se repetă, creează tensiuni și deteriorează relația dintre grefier și judecător.

Nu plecați de la premisa: „Dacă judecătorul semnează, greșeala mea nu mai contează!”

Îndeplinirea cu responsabilitate și profesionalism a atribuțiilor de serviciu constituie o obligație a grefierului, prevăzută de art. 76 din Legea nr. 567/2004⁴. Pe cale de consecință, grefierul trebuie să manifeste preocupare pentru întocmirea corespunzătoare a încheierilor sau a altor înscrisuri pentru punerea în executare a măsurilor dispuse de judecător, fără să plece de la ideea că este responsabilitatea exclusivă a judecătorului să identifice greșelile și să corecteze sau să dispună corectarea lor.

4. **Art. 76 Legea nr. 567/2004** - Personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea are obligația să își îndeplinească îndatoririle de serviciu cu profesionalism, imparțialitate și celeritate, în conformitate cu legea, și să se abțină de la orice faptă care ar putea aduce prejudicii persoanelor fizice sau juridice ori prestigiului justiției.

Pe de altă parte, neglijența gravă ori neglijențele repetate în rezolvarea lucrărilor, constituie abatere disciplinară, potrivit art. 84 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 567/2004. Judecătorul și greșierul trebuie să manifeste deopotrivă responsabilitate și profesionalism în activitatea de redactare a hotărârilor în sens larg, pentru a oferi un act de justiție de calitate, care să răspundă cât mai mult așteptărilor justițiabililor.

Concluzii:

Întocmirea încheierilor este una dintre principalele activități ale greșierului de ședință și presupune multă responsabilitate, atenție și profesionalism. Orice înscris care provine de la autoritatea judiciară trebuie să aibă o formă corespunzătoare, un conținut clar, complet, accesibil pentru a fi înțeles de către participanții la proces.

Cuvinte-cheie

conținut încheiere de ședință, ședință publică, ședința camerei de consiliu, ședință nepublică, nulitate absolută, nulitate relativă, principiul contradictorialității, termen de redactare

Însușirea modalității de redactare a încheierilor de ședință constituie unul dintre principalele obiective ale activității de formare inițială în cadrul Școlii Naționale de Greșieri, astfel încât cursanții care au optat pentru această formă de intrare în profesia de greșier să fie bine pregătiți și să-și îndeplinească corespunzător atribuțiile de serviciu, competența și îndeplinirea corectă a sarcinilor care le revin jucând un rol important în buna desfășurare a întregii activități a instanțelor judecătorești.

Key words

the content of hearing conclusions, public hearing, council chamber hearing, non-public hearing, absolute nullity, relative nullity, the principle of contradiction, drafting deadline

Transferul de proceduri în materie penală. Preluarea judecării la cererea unui stat străin

Alexandra Iuliana Rus¹, judecător
formator al Școlii Naționale de Grefieri¹

Rezumat

Prezentul articol își propune să prezinte procedura preluării judecării de către instanțele române, la cererea unui stat străin, cu referire la practica judiciară în materie, în special în ceea ce privește oportunitatea unui asemenea transfer de proceduri.

Abstract

This article aims to present the procedure of taking over the judgment by the Romanian courts at the request of a foreign state, with reference to the judicial practice in matter, in particular as regards the opportunity of such a transfer of procedures.

Aspecte introductive

Transferul de proceduri în materie penală se referă la procesul de schimbare a jurisdicției naționale, respectiv trecerea unei cauze penale de la o instanță sau autoritate judiciară dintr-un stat la alta din alt stat. Acest transfer poate avea loc din diverse motive, iar procedurile pot varia în funcție de legislația specifică a fiecărui stat sau jurisdicție.

La nivel european a fost adoptată la Strasbourg, la 15 mai 1972, Convenția europeană privind transferul de proceduri în materie penală, instrument juridic internațional menit să consolideze colaborarea între statele membre în combaterea criminalității transfrontaliere.

În preambulul Convenției europene privind transferul de proceduri în materie penală se arată că adoptarea acesteia este justificată de „intenția de a completa ceea ce deja s-a adoptat în domeniul dreptului penal pentru a ajunge la o sancțiune mai justă și mai eficientă”, considerând a fi utilă pentru acest scop, în spiritul încrederii reciproce, organizarea urmăririi infracțiunilor la nivel internațional și de a evita inconvenientele care pot apărea ca rezultat al unor conflicte de competență.

Sintagma „încredere reciprocă”, utilizată în preambulul Convenției, subliniază importanța principiului încrederii reciproce, principiu ce constituie un element crucial în cooperarea internațională în materie penală, menit să faciliteze schimbul de informații și colaborarea între state în investigarea și sancționarea infracțiunilor

1. judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, în prezent detașată la Departamentul de formare a formatorilor în cadrul Școlii Naționale de Grefieri

de natură internațională. Astfel, statele sunt încurajate să acorde încredere reciprocă unul altuia în ceea ce privește capacitatea lor de a investiga și a judeca infracțiuni de o anumită gravitate. Totodată, acest principiu presupune că fiecare stat are un sistem de justiție penală adecvat și eficient și că este capabil să asigure drepturile fundamentale ale indivizilor.

În jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene principiul încrederii reciproce este reflectat ca o datorie a fiecărui stat membru de a considera că legislațiile celorlalte state membre se află la un nivel suficient de concordanță cu dreptul unional. Cu alte cuvinte "fiecare stat membru împărtășește cu toate celelalte state membre și recunoaște că acestea împărtășesc cu el o serie de valori comune pe care se întemeiază Uniunea, după cum se precizează la articolul 2 TUE. Această premisă implică și justifică existența încrederii reciproce dintre statele membre în recunoașterea acestor valori și, așadar, în respectarea dreptului Uniunii care le pune în aplicare"².

De asemenea, în literatura de specialitate au fost exprimate puncte de vedere diferite cu privire la acest principiu, considerat de unii autori drept o ficțiune juridică, întrucât deși este prezumată și constituie un element esențial în cooperarea judiciară internațională în materie penală (încrederea *in abstracto*), aceasta în realitate este supusă unor verificări de către autoritățile judiciare ale statului de executare și trebuie confirmată și în concret (încrederea *in concreto*)³.

România a ratificat Convenția europeană privind transferul de proceduri în materie penală prin Ordonanța Guvernului nr. 77/1999⁴, aprobată prin Legea nr. 34/2000⁵.

Ulterior, prin Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, au fost introduse în Titlul IV dispoziții privind transferul de proceduri în materie penală, legea conținând un singur articol cu privire la cererea de preluare a procedurii penale formulată de un stat străin, articol care cuprinde exclusiv reglementări privind procedura de soluționare a acestei cereri.

Reglementările privind preluarea sau inițierea procedurilor penale la cererea unui stat străin au fost completate prin Legea nr. 300/2013⁶, prin introducerea cazurilor de respingere a unor asemenea cereri.

În același timp, au fost reglementate revocarea acceptării cererii și restituirea cauzei.

Potrivit art. 1 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, această lege se aplică următoarelor forme de cooperare judiciară internațională în materie penală:

- a) extrădarea;
- b) predarea în baza unui mandat european de arestare;
- c) transferul de proceduri în materie penală;**
- d) recunoașterea și executarea hotărârilor;
- e) transferarea persoanelor condamnate;
- f) asistența judiciară în materie penală;
- g) alte forme de cooperare judiciară internațională în materie penală.

2. CJUE, Avizul nr. 2/13 din 18 decembrie 2014, parag. 168, disponibil la adresa <https://eur-lex.europa.eu/>

3. Rus Andrei Claudiu, *Limitele aprecierii autorității de executare a unui mandat european de arestare asupra respectării dreptului la un proces echitabil*, Revista SCRIPTA MANENT, nr. 6, pag.4.

4. Publicată în Monitorul Oficial nr. 420 din 31 august 1999.

5. Publicată în Monitorul Oficial nr. 158 din 17 aprilie 2000.

6. Publicată în Monitorul Oficial nr. 772 din 11 decembrie 2013.

La art. 4 din acest act normativ se prevede că această lege” se aplică în baza și pentru executarea normelor interesând cooperarea judiciară în materie penală, cuprinse în instrumentele juridice internaționale la care România este parte, pe care le completează în situațiile nereglementate”.

În prezent, astfel cum vom arăta în continuare, soluționarea cauzelor având ca obiect cererile de preluare a judecății, formulate de un stat străin, presupune atât analiza condițiilor prevăzute de Convenția europeană privind transferul de proceduri în materie penală, cât și aplicarea dispozițiilor Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală. Deși acestea din urmă constituie doar o transpunere parțială a normelor cuprinse în instrumentul juridic internațional amintit, obligația de interpretare conformă care revine statelor membre impune examinarea dispozițiilor naționale în lumina celor care derivă din instrumentul de drept european.

Procedura preluării judecății

Potrivit art. 131 din Legea nr.302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, cererea de preluare a procedurii penale adresată de un stat străin instanțelor române se înaintează Ministerului Justiției, care o transmite parchetului de pe lângă curtea de apel competentă să o soluționeze. Procurorul general competent sesizează curtea de apel cu propunerea de admitere sau respingere a cererii.

Atunci când infracțiunea a fost săvârșită pe teritoriul României, cererile de preluare a judecății se soluționează de curțile de apel în circumscripția cărora se află locul unde a fost săvârșită fapta sau a fost identificată persoana cercetată ori locuiește persoana vătămată.

Atunci când infracțiunea a fost săvârșită în străinătate, cererile se soluționează de curtea de apel în a cărei circumscripție locuiește făptuitorul, iar dacă acesta nu are domiciliul și nici nu locuiește în România, soluționarea cererii este de competența Curții de Apel București.

Curtea de apel competentă dispune prin încheiere motivată asupra admisibilității cererii, încheiere supusă contestației, în termen de 5 zile de la pronunțare. În cazul în care cererea a fost considerată admisibilă, judecata continuă potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală.

Prin urmare, procedura de preluare a judecății implică o primă etapă privind admisibilitatea cererii de preluare a judecății, cea reglementată de dispozițiile Titlului IV, Capitolul II, și o a doua etapă privind judecata, care se desfășoară conform dispozițiilor Codului de procedură penală.

Cu privire la procedura de soluționare a cererii, în practica judiciară a fost clarificat obiectul unei asemenea proceduri de către curtea de apel și limitele acestuia, reținându-se că ”legiuitorul a stabilit, în cadrul procedurii de preluare a judecății, două etape: prima, propriu-zisă, vizează admisibilitatea cererii, iar cea de-a doua privește judecata ce trebuie efectuată de către autoritățile judiciare romane competente, fiecare etapă fiind guvernată de norme procedurale proprii. Astfel, după ce curtea de apel constată că cererea de preluare a judecății este admisibilă, judecata continuă potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală, astfel cum prevede alin. (6) al art. 131 din Legea nr. 302/2004. Or, judecata, în primă instanță, obligă la soluționarea fondului cauzei de către instanța căreia i-ar reveni competența să judece potrivit legii

naționale, în speță judecătoria, conform dispozițiilor art. 35 din Codul de procedură penală.”⁷

Tot în ceea ce privește limitele judecării, în literatura de specialitate au fost exprimate două opinii cu privire la momentul de la care procesul penal va începe, în a doua etapă privind judecata efectuată de către instanțele române.

Astfel, într-o primă opinie⁸ s-a considerat că faza de cameră preliminară este obligatoriu a fi parcursă, întrucât preluarea judecării la cererea unui stat străin implică obligativitatea organelor judiciare române de a respecta principiile de bază ale procesului penal român. Autorul mai arată că, „în ceea ce privește verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, acestea se vor realiza în conformitate cu dispozițiile legii străine, raportate la legea română, deoarece procesul penal se desfășoară în România, iar acesta trebuie să se încadreze în dispozițiile legii de procedură penală română, care reglementează desfășurarea procesului penal”.

Într-o a doua opinie⁹ se arată că se va acorda eficiență direct dispozițiilor procedurale ale Titlului III din Partea specială a noului Cod de procedură penală ce reglementează judecata, deoarece, ”pe de o parte, având în vedere formularea textului art. 128 alin. (6) (actualul art. 131 alin. (6), iar, pe de altă parte, ar fi imposibil de verificat legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală alt stat (verificarea s-ar raporta la

dispozițiile procedurale ale legislației române sau ale statului străin?).”

În acord cu a doua opinie, considerăm, de asemenea, că aceasta corespunde atât dispozițiilor Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală și celor ale Codului de procedură penală procesual penale, cât și scopului Convenției, în spiritul aplicării principiului încrederii reciproce.

Dispozițiile Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală se referă *expressis verbis* la preluarea judecării, fază procesuală distinctă de cea a camerei preliminare. În plus, astfel cum am arătat anterior, statele sunt încurajate să acorde încredere reciprocă unul altuia în ceea ce privește capacitatea lor de a investiga, principiu care presupune că fiecare stat are un sistem de justiție penală adecvat și eficient și că este capabil să asigure drepturile fundamentale ale indivizilor.

În sensul acestei opinii s-a pronunțat și instanța supremă prin Decizia nr. 247/19.03.2021, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații împotriva încheierii curții de apel prin care a fost admisă cererea de preluare a judecării formulată de autoritățile din Republica Slovenia, instanța supremă arătând că nu trebuie parcursă faza camerei preliminare ”având în vedere formularea textului art. 131 alin. (6), care se referă la continuarea judecării potrivit dispozițiilor C. proc. pen., iar, pe de altă parte, ar fi imposibil de verificat legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală ale altui stat”¹⁰.

7. ICCJ, Secția Penală- dec. nr.155/4.03.2020 publicată pe site-ul www.iccj.ro

8. Răzvan-Gabriel Dalu, *Transferul de proceduri în materie penală*, articol publicat pe site-ul www.juridice.ro, 8 ianuarie 2021

9. I.C.Morar, *Cooperarea judiciară internațională în materie penală*, Ed. Hamangiu, București, 2014, p. 92.

10. Înalta Curte a constatat că ”prin desfășurarea procedurilor judiciare în fața unei instanțe din România, chiar și în absența procedurii de cameră preliminară, sunt create premisele ca persoana acuzată să fie prezentă la judecarea cauzei (instanța făcând trimitere și la dificultățile inerente de deplasare la nivel internațional în contextul pandemic), să beneficieze de asistență juridică din partea unui apărător ales, cu care poate comunica în limba nativă, procedura judiciară urmând a se desfășura în limba română.”

Pe de altă parte, considerăm că împrejurarea că, după soluționarea cererii de preluare, procesul penal va începe în faza de judecată nu exclude posibilitatea cenzurării legalității probelor administrate de organele de urmărire penală din statul străin, în măsura în care se invocă sau se constată încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale, situație în care trebuie aplicat standardul de protecție cel mai înalt, chiar dacă acesta ar aduce atingere principiului încrederii reciproce.

Cazuri de respingere a cererii de preluare a judecății

Potrivit art. 133 din Legea nr.302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală:

”(1) Cererea statului străin de preluare sau inițiere a procedurilor penale se respinge dacă exercitarea urmăririi penale este contrară principiului *non bis in idem* sau dacă, la data menționată pe cerere, prescripția răspunderii penale este împlinită potrivit legii române.

(2) Totodată, cererea statului străin de preluare sau inițiere a procedurilor penale poate fi respinsă, în tot sau în parte, în următoarele cazuri:

- a) motivul pe care se bazează cererea nu este justificat;
- b) făptuitorii sunt necunoscuți;
- c) persoana cercetată nu are reședința obișnuită în România;
- d) persoana cercetată nu este cetățean român și nu avea reședința obișnuită pe teritoriul României în momentul săvârșirii faptei;
- e) infracțiunea în legătură cu care se solicită urmărirea care un caracter politic sau este o infracțiune pur militară ori pur fiscală;
- f) există motive serioase să se creadă că cererea de urmărire penală este determinată de considerente de rasă, naționalitate sau opinii politice;

g) legea penală română este deja aplicabilă faptei și, potrivit acestei legi, răspunderea penală este prescrisă la momentul primirii cererii;

h) urmărirea penală este contrară angajamentelor internaționale ale României;

i) urmărirea penală este contrară principiilor fundamentale ale ordinii juridice române;

j) față de împrejurările cauzei, preluarea urmăririi penale nu este oportună.”

Constatăm, în primul rând că, pentru anumite cazuri, legiuitorul român se referă doar la urmărirea penală, nu și la faza de judecată, respectiv: dacă exercitarea urmăririi penale este contrară principiului *non bis in idem*; dacă infracțiunea în legătură cu care se solicită urmărirea are un caracter politic sau este o infracțiune pur militară ori pur fiscală; dacă există motive serioase să se creadă că cererea de urmărire penală este determinată de considerente de rasă, naționalitate sau opinii politice; dacă urmărirea penală este contrară angajamentelor internaționale ale României; dacă urmărirea penală este contrară principiilor fundamentale ale ordinii juridice române; atunci când, față de împrejurările cauzei, preluarea urmăririi penale nu este oportună.

Această omisiune considerăm că este generată de utilizarea în Convenția europeană privind transferul de proceduri în materie penală a termenului ”urmărire”, termen care însă, așa cum vom arăta în continuare, se referă atât la urmărirea penală cât și la judecarea cauzei.

Astfel, pe de o parte, nu ar exista nicio justificare pentru a înlătura garanțiile oferite de Convenție cu privire la imposibilitatea preluării cauzei în situația în care, spre exemplu, judecata ar fi contrară principiilor fundamentale ale ordinii juridice române sau angajamentelor internaționale ale României iar, pe de altă parte, în

cazuri precum cel prevăzut de alin. (1) referitor la principiul *non bis in idem*, art. 6 din Codul de procedură penală interzice expres judecarea unei persoane pentru săvârșirea unei infracțiuni atunci când față de aceasta s-a pronunțat anterior o hotărâre penală definitivă pentru aceeași faptă.

Interpretarea dată noțiunii de „hotărâre definitivă” în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene¹¹ este una extinsă, în condițiile în care nu se au în vedere doar sentințele/deciziile pronunțate de instanțele de judecată, ci și soluțiile de netrimitere în judecată prin care Ministerul Public, pronunțându-se asupra fondului cauzei în urma unei proceduri aprofundate, pune capăt, fără intervenția instanței, procedurii angajate de acel stat, ori aplicarea unor sancțiuni contravenționale și, apoi, cercetarea și trimiterea în judecată (în instanța penală) a făptuitorului sau dispunerea unor decizii de către autoritățile administrative și, apoi, după caz, urmărirea penală sau chiar trimiterea în judecată a făptuitorului¹².

În același sens este și practica curților de apel și a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, la soluționarea unor asemenea cauze, au avut în vedere toate situațiile prevăzute în art. 133 Legea nr.302/2004¹³.

În mod izolat, s-a exprimat și punctul de vedere contrar, în sensul că motivul de refuz facultativ prevăzut de art. 133 alin. (2) lit. j) din Legea nr. 302/2004, nu are incidență în cauză, întrucât obiectul cauzei îl

reprezintă preluarea stadiului judecării, iar nu a procedurii urmăririi penale, astfel cum prevede textul de lege¹⁴.

Apreciem că toate cazurile care se referă la sintagma ”urmărire penală” sunt deopotrivă incidente și cu privire la soluționarea cererii de preluare a judecării formulate de un stat străin, acesta fiind de altfel scopul urmărit de Convenția europeană privind transferul de proceduri în materie penală.

Oportunitatea preluării judecării

Dacă în ceea ce privește cazurile prevăzute la literalele a)-i), condițiile care trebuie analizate nu lasă loc de interpretare, iar, așa cum am arătat anterior, referitor la principiul *non bis in idem*, există o jurisprudență vastă, atât la nivel național cât și la nivel european, ultimul caz de respingere prevăzut de lit. j), privind oportunitatea preluării judecării, presupune o apreciere *in concreto* a organelor judiciare, implicit a instanței de judecată sesizate cu soluționarea admisibilității unei asemenea cereri.

Astfel, deși legiuitorul nu a prevăzut criterii în funcție de care să se stabilească dacă preluarea judecării și, ulterior, judecarea cauzei de către o instanță din România ar fi oportune, acestea se pot desprinde în primul rând din dispozițiile Convenției europene privind transferul de proceduri în materie penală, care, în art. 8 pct. 1 prevede că un stat contractant

11. Cu referire la art. 4 alin. (1) din Protocolul adițional nr.7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la art. 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și art. 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen.

12. A se vedea și Deciziile nr. 8 din data de 30 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din data de 8 iunie 2016, și nr. 19 din data de 29 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 108 din data de 12 februarie 2020 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept în materie penală.

13. ICCJ, Secția Penală, dec. nr. 517/ 30.05.2018, dec. nr. 155/4.03.2020, dec. nr. 218/5.04.2022, publicate pe site-ul www.iccj.ro.

14. ICCJ, Secția Penală, dec. nr. 418/30.06.2022, publicată pe site-ul www.iccj.ro.

poate solicita unui alt stat contractant să înceapă urmărirea și în unul dintre cazurile următoare:

„e) dacă se consideră că transferul urmăririi este justificat prin interesul de a descoperi adevărul și, mai ales, dacă elementele de probă cele mai importante se găsesc în statul solicitat;

f) dacă se consideră că executarea unei eventuale condamnări în statul solicitat este susceptibilă să amelioreze posibilitățile de reintegrare socială a condamnatului;

g) dacă se consideră că prezența acuzatului la audieri nu poate fi asigurată în statul solicitat.”

Aceste dispoziții au fost preluate prin Legea nr. 302/2004, în articolul 126, care se referă însă la situația în care autoritățile judiciare române sunt cele care solicită autorităților competente ale altui stat inițierea unei proceduri penale sau continuarea acesteia, dar nu există o justificare pentru care nu s-ar aplica și în cazul în care un alt stat contractant solicită preluarea judecării de către instanțele din România.

În practica judiciară au fost avute în vedere, la aprecierea îndeplinirii sau nu a condiției privind oportunitatea preluării judecării, aspecte vizând faptul că administrarea probatoriului poate fi realizată de instanța română prin videoconferință ori prin intermediul unui ordin european de anchetă¹⁵ ori împrejurarea că persoana în cauză este cetățean român, cu reședința în România, se află pe teritoriul României unde își desfășoară și activitatea profesională, executarea unei eventuale condamnări în România fiind susceptibilă să amelioreze posibilitățile de

reintegrare socială a acestuia¹⁶ ori, din contră, că nu se justifică desfășurarea procedurii penale în România în condițiile în care întreaga procedură ar urma să se desfășoare prin comisie rogatorie sau videoconferință, având în vedere că atât persoanele vătămate cât și martorii se află pe teritoriul Sloveniei și costurile pe care le-ar implica, în contextul în care întregul probatoriu ce ar urma să fie administrat în cauză determină cheltuieli nejustificate cu efectuarea procedurilor în cauză¹⁷.

Prin urmare, din analiza acestor hotărâri judecătorești se poate observa că atât instanțele de fond cât și instanța de control judiciar au avut în vedere dispozițiile Convenției europene privind transferul de proceduri în materie penală, în completarea celor naționale, reglementate prin Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, acordând importanță deopotrivă respectării drepturilor persoanei cercetate, prin asigurarea faptului că aceasta va putea fi prezentă la judecarea cauzei (direct sau prin intermediul videoconferinței) și va beneficia de asistență juridică din partea unui apărător ales, precum și favorizării, în caz de condamnare, a reintegrării sociale a acesteia, dar și realizării intereselor unei bune administrări a justiției.

15. ICCJ, Secția Penală, dec. nr. 218/5.04.2022, publicată pe site-ul www.iccj.ro.

16. ICCJ, Secția Penală, dec. nr. 247/19.03.2021 și dec. nr. 155/4.03.2020, publicate pe site-ul www.iccj.ro.

17. ICCJ, Secția Penală, dec. nr. 664/16.10.2020, publicată pe site-ul www.iccj.ro.

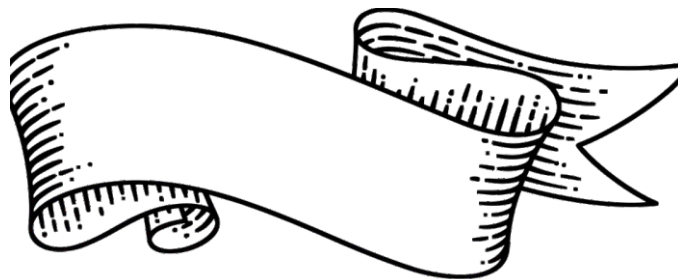
Considerăm că ar fi utilă însă o modificare a legislației naționale prin înlăturarea referirilor la sintagma „urmărire penală”, întrucât aceasta ar putea restrânge în mod nejustificat cazurile în care o instanță din România poate dispune preluarea judecătii, fiind contrară scopului urmărit de Convenția europeană privind transferul de proceduri în materie penală și poate genera soluții neunitare în practica judiciară.

Cuvinte-cheie

preluarea judecătii, urmărire, non bis in idem, oportunitate

Key words

taking over the judgment, prosecution, non bis in idem, opportunity

Punerea în executare a hotărârilor penale în mod fracționat

Andrei-Dorin Băncilă, judecător
director al Școlii Naționale de Grefieri¹

Rezumat

Hotărârile judecătorești penale pot fi puse în executare în mod fracționat, ipoteză în care unele reguli care pot orienta activitatea judecătorilor și a grefierilor delegați la compartimentele de executări penale ale instanțelor ar putea fi următoarele: dispozițiile referitoare la un inculpat pot fi puse în executare independent, la un alt moment decât cele referitoare la ceilalți inculpați; dispozițiile care privesc latura penală a cauzei pot fi puse în executare înainte de rămânerea definitivă a dispozițiilor care privesc latura civilă; nu pot fi puse în executare în mod fracționat, la momente diferite, dispoziții care privesc comiterea de către același inculpat a unor infracțiuni care fac obiectul aceluiași dosar.

Abstract

Criminal judgments can be enforced in fractions, hypothesis in which some rules that can guide the activity of judges and clerks delegated to the criminal enforcement departments of the courts could be the following: the provisions relating to a defendant can be enforced independently, at a different time than those relating to the other defendants; the provisions concerning the criminal side of the case can be enforced before the provisions concerning the civil side remain final; provisions regarding the perpetration by the same defendant of some crimes that are the subject of the same file cannot be enforced fractionally, at different times.

Una dintre problemele care se pun în cauzele cu pluralitate de inculpați, de infracțiuni, de participanți care pot formula apel și de laturi procesuale este aceea dacă diversele dispoziții din hotărârile penale pot deveni executorii la momente diferite.

Credem că răspunsul la această întrebare nu poate fi decât unul afirmativ, date fiind dispozițiile art. 417 C.pr.pen., care reglementează efectul devolutiv al apelului.

Din moment ce instanța de apel este investită doar cu privire la persoana/persoanele care au declarat apel și doar cu referire la persoana/persoanele la care

apelul se referă, cu luarea în considerare a calităților pe care apelanții le au în proces, este de la sine înțeles că dispozițiile din hotărârea primei instanțe care privesc participanți care nu au declarat apel și cu privire la care apelul nu se referă rămân definitive și devin, astfel, executorii la o dată anterioară celor supuse analizei instanței de apel.

Cu alte cuvinte, putem admite punerea în executare fracționată, parțială, la momente diferite, a dispozițiilor cuprinse în aceeași hotărâre de primă instanță.

De altfel, punerea în executare fracționată a dispozițiilor hotărârii de primă instanță este, în anumite cazuri, expres

prevăzută, exemplul cel mai cunoscut fiind cuprins în art. 399 alin. (4) C.pr.pen., care consacră caracterul executoriu la momentul pronunțării al dispozițiilor din sentință referitoare la măsurile preventive.

Important pentru activitatea practică de punere în executare este de a identifica niște reguli care pot fi folosite în aprecierea rămânerii definitive la momente diferite a dispozițiilor hotărârii de primă instanță, caracterul definitiv fiind principala caracteristică ce atrage efectul executoriu.

Mai trebuie să stabilim și situațiile premisă care fac să fie util acest demers, derivând din pluralitatea:

- de persoane îndreptățite să formuleze apel (pe lângă procuror și inculpat);
- de persoane la care se poate referi apelul;
- de infracțiuni supuse judecății;
- de laturi procesuale.

Deși este, oarecum, superfluu, menționăm, totuși, că demersul este util și în ipoteza combinațiilor care pot exista între aceste situații premisă.

1. Pluralitatea de persoane îndreptățite să formuleze apel

În situația pluralității de persoane îndreptățite să formuleze apel (pe lângă procuror și unicul inculpat) putem sugera următoarele reguli de urmat:

- dacă în cauză există și una sau mai multe persoane vătămate, în ipoteza în care vreuna ori mai multe dintre acestea declară apel, nicio dispoziție din sentință, care se referă la inculpat și care îi stabilește vinovăția (nefiind de interes ipotezele sentințelor de încetare a procesului penal ori de achitare), nu poate fi pusă în executare, chiar dacă inculpatul și procurorul nu au formulat apel și chiar dacă persoana vătămată are această calitate doar în ceea ce privește una sau unele

dintre infracțiunile sub aspectul cărora inculpatul a fost trimis în judecată;

- dacă în cauză există una sau mai multe părți civile și una ori mai multe dintre acestea declară apel,

✓ dar nu indică, niciuna dintre ele, latura procesului penal pe care o critică ori arată, măcar una dintre ele, că înțelege să critice ambele laturi, nu se vor putea efectua lucrări de punere în executare,

✓ sau arată, toate, că înțeleg să critice doar soluționarea laturii civile, dispozițiile referitoare la soluționarea laturii penale rămân definitive la momentul împlinirii termenului de apel pentru inculpat, procuror și pentru părțile civile care nu au declarat apel și vor fi puse separat în executare.

- dacă în cauză există și una sau mai multe părți responsabile civilmente și una ori mai multe dintre acestea declară apel, modul de a proceda trebuie să fie identic cu cel din ipoteza de mai sus.

Chiar dacă din lectura dispozițiilor art. 409 alin. (1) lit. c) teza I și II C.pr.pen. se poate desprinde o diferență teoretică de regim între ipoteza părții civile și cea a părții responsabile civilmente, în practică această diferență nu poate fi valorificată.

Diferența constă în aceea că, dacă partea civilă nu precizează asupra cărei laturi a procesului înțelege să declare apel, apelul se consideră formulat asupra ambelor laturi, dat fiind că dispozițiile tezei I acordă acestei părți posibilitatea de a ataca, necondiționat, ambele laturi, pe când, în ceea ce privește partea responsabilă civilmente, dacă aceasta nu precizează latura procesuală criticată, ar trebui să se considere că apelul se referă doar la latura civilă, deoarece dispozițiile tezei a II-a conferă acestei din urmă părți posibilitatea de a ataca latura penală a cauzei doar sub condiția ca soluția asupra laturii penale să fi influențat soluția asupra laturii civile.

Cum, în mod real, nu poate fi întâlnită o cauză în care soluția din latura penală să nu influențeze soluția din latura civilă, această diferență rămâne doar la nivel teoretic, fără vreo influență în practică.

2. Pluralitatea de inculpați la care se poate referi apelul

În situația pluralității de persoane (inculpați) la care se poate referi apelul putem sugera următoarele reguli de urmat:

- dacă procurorul și/sau partea civilă, partea responsabilă civilmente și persoana vătămată arată în mod expres că înțeleg să formuleze apel doar cu privire la soluția (de vinovăție) adoptată cu privire la unul sau unii dintre inculpați, dispozițiile (de vinovăție) referitoare la ceilalți inculpați rămân definitive la momentul împlinirii termenului de apel pentru aceștia din urmă și pentru părțile ori persoanele care nu au declarat apel și vor fi puse în executare separat;

- dacă doar unul sau unii dintre inculpați declară apel, fără ca celelalte persoane îndreptățite la exercitarea căii de atac să declare apel, dispozițiile referitoare la inculpatul sau inculpații care nu au declarat apel rămân definitive la momentul expirării termenului de apel pentru procuror, celelalte părți și persoana vătămată și vor fi puse separat în executare.

Am realizat o tratare separată a ipotezei în care apelul este declarat de procuror, partea civilă, partea responsabilă civilmente și persoana vătămată, pe de o parte, față de ipoteza când apelul este declarat doar de către unul sau unii dintre inculpați, pe de altă parte, pentru a sublinia că, având în vedere că inculpații fac parte din același consorțiu procesual, apelul declarat doar de unul sau unii dintre aceștia nu poate fi îndreptat împotriva celorlalți.

Astfel, apelul declarat doar de către unul sau unii dintre inculpați nu poate împiedica rămânerea definitivă a dispozițiilor care îi privesc pe ceilalți inculpați, care nu au formulat apel (achiesând, astfel, la hotărârea primei instanțe) și cu privire la care nici procurorul, celelalte părți ori persoana vătămată nu au declarat calea de atac.

Dacă am considera contrariul, ar însemna să admitem că inculpatul care a achiesat la hotărârea primei instanțe nu-și poate vedea situația juridică tranșată doar pentru că unul sau unii dintre coinculpați sunt nemulțumiți de soluția privitoare la ei înșiși, ceea ce s-ar putea solda cu efecte profund defavorabile pentru inculpatul achiesant.

Spre exemplu, inculpatul achiesant nu ar putea beneficia de efectele unei soluții de renunțare la aplicarea pedepsei, de împlinirea mai devreme a termenului de supraveghere în cazul amânării aplicării pedepsei ori al suspendării executării pedepsei sub supraveghere, de obținerea mai rapidă a beneficiilor reabilitării, de împlinirea mai devreme a termenului de prescripție a executării, dacă ar fi să ne referim doar la unele efecte pur penale.

Aceste exemple pot să conțină și efecte prevăzute în legi extrapenale, dar care efecte sunt strâns legate de momentul rămânerei definitive a hotărârilor penale, precum dreptul de a profesa, care poate fi suspendat pe durata procesului penal și care poate fi redobândit în condițiile unor soluții definitive fără privare efectivă de libertate.

Desigur, în măsura în care instanța de apel face aplicarea dispozițiilor art. 419 C.pr.pen. privind efectul extensiv al apelului, instanța de executare va proceda la o nouă punere în executare a dispozițiilor referitoare la inculpatul care a beneficiat de extinderea efectelor apelului, cu privire la care a realizat inițial lucrări de executare. Spre exemplul, dacă inițial a fost emis un

mandat de executare a pedepsei închisorii pe o durată mai mare, iar după extinderea efectelor apelului durata pedepsei a fost redusă, se va emite un nou mandat de executare potrivit noii durate, decizia de apel anulând per se formele de executare efectuate și care nu corespund dispozițiilor sale.

O recomandare o putem face și cu privire la modul de redactare a dispozitivului deciziei de apel în ipoteza extinderii efectelor apelului, în sensul de a se prevedea expres că se anulează formele de executare ale dispozițiilor din sentință, care au fost modificate prin extinderea apelului.

3. Pluralitatea de infracțiuni

În situația pluralității de infracțiuni imputate aceluiași inculpat, dacă oricare dintre apelurile formulate în cauză se referă la cel puțin una dintre infracțiuni, dispozițiile sentinței care se referă la celelalte infracțiuni nu pot rămâne definitive și, deci, nu pot fi puse în executare la un alt moment decât cel al soluționării apelului.

O astfel de situație reclamă punerea în executare a pedepsei rezultante, care nu poate fi cunoscută decât după stabilirea și, eventual, aplicarea definitivă a pedepselor ori/și a măsurilor educative, precum și a regulilor contopirii sancțiunilor penale în cazul pluralității de infracțiuni.

4. Pluralitatea de laturi procesuale

În situația în care în cauză există atât latură penală, cât și latură civilă, dispozițiile referitoare la latura penală pot rămâne definitive și, deci, pot fi puse în executare înainte de rămânerea definitivă a dispozițiilor care soluționează latura civilă.

Facem, însă, precizarea care se desprinde și din cele arătate la pct. 1 de mai sus, și anume că este necesar ca apelul sau apelurile formulate în cauză să se refere exclusiv la dispozițiile care privesc latura civilă. De la sine înțeles, această precizare nu trebuie făcută în ipoteza în care latura civilă a fost disjunsă de latura penală.

Concluzii

Dacă ar fi să sintetizăm, din cele de mai sus se pot desprinde trei mari reguli în materia punerii în executare în mod fracționat a dispozițiilor aceleiași hotărâri penale:

- dispozițiile referitoare la un inculpat pot fi puse în executare independent de cele referitoare la ceilalți inculpați;
- dispozițiile care privesc latura penală a cauzei pot fi puse în executare înainte de rămânerea definitivă a dispozițiilor care privesc latura civilă;
- nu pot fi puse în executare în mod fracționat, la momente diferite, dispoziții care privesc comiterea de către același inculpat a unor infracțiuni care fac obiectul aceluiași dosar.

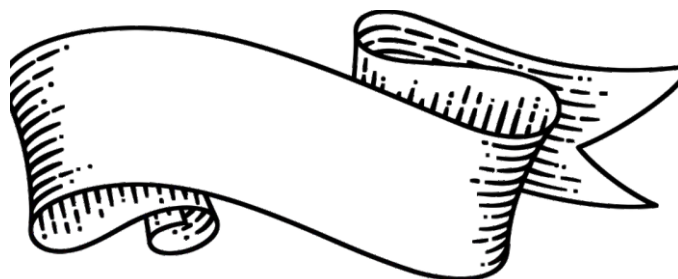
Mai facem o ultimă precizare în sensul că, dată fiind multitudinea de ipoteze care pot fi întâlnite în practică prin combinarea situațiilor de mai sus, modul în care sunt formulate căile de atac de diversele persoane îndreptățite, reiterăm valoarea pur orientativă a regulilor propuse de noi, decizia finală cu privire la punerea în executare fracționată a hotărârilor judecătorești aparținând în totalitate judecătorului delegat cu executarea, care, cu sprijinul și consultarea grefierului delegat la compartimentul de executări penale, va analiza specificul fiecărui dosar în parte.

Cuvinte-cheie

executarea hotărârilor penale, punerea în executare fracționată, judecător delegat cu executarea hotărârilor penale, grefier delegat la compartimentul de executări penale, apel, efect devolutiv, efect extensiv

Key words

enforcement of criminal judgments, partial enforcement, judge delegated with the enforcement of criminal judgments, clerk delegated to the department of criminal enforcement, appeal, devolving effect, extensive effect

SCRIPTA·MANENT

Revista SCRIPTA MANENT se dorește a fi o revistă științifică, cu o apariție bianuală, în format online, o platformă la dispoziția profesioniștilor din sistemul judiciar românesc, prin intermediul căreia aceștia să-și exprime opiniile cu privire la probleme de drept și nu numai, la practici administrative și la aspecte din viața profesională.

În scopul alcătuirii unor numere viitoare ale revistei cu un înalt conținut științific, adresăm o invitație deschisă de colaborare către magistrații și grefierii din instanțe și parchete, către formatorii și cursanții Școlii Naționale de Grefieri, către formatorii și auditorii Institutului Național al Magistraturii, dar și către ceilalți specialiști care își aduc contribuția la înfăptuirea actului de justiție, care pot trimite articole, studii, analize, puncte de vedere, note critice sau alte materiale pentru a fi publicate în paginile revistei.

Persoanele interesate să devină, astfel, colaboratori ai revistei, sunt rugate să trimită materialele elaborate Comitetului de redacție ale revistei, la adresa e-mail revistasng@grefieri.ro.

Comitetul de redacție se angajează ferm să recenzeze materialele trimise spre publicare și să furnizeze autorilor un răspuns într-un termen cât mai scurt în legătură cu publicarea în următorul număr al revistei.

Afirmațiile, opiniile, părerile, punctele de vedere conținute în materialele publicate în revista SCRIPTA MANENT aparțin autorilor lor și pot să nu coincidă, întotdeauna, cu poziția oficială a Școlii Naționale de Grefieri.

COMITETUL DE REDACȚIE

ANDREI-DORIN BĂNCILĂ – directorul SNG, redactor-șef
IONELA-ALINA COTOROGEA – formator SNG
ALEXANDRA-IULIANA RUS – formator SNG
ALINA ARAMĂ – formator SNG
CRISTINA-IZABELA TRUȘCĂ – formator SNG
ADINA STRECHE – consilier
MIHAELA-CRISTINA PĂUNESCU – consilier, specialist IT

Foto copertă: Palatul de Justiție Bârlad, județul Vaslui
Sediul Centrului de formare continuă Bârlad

ISSN 2734 – 8237

ISSN L – 2734 – 8237

REVISTA·SCOLII·NATIONALE·DE·GREFIERI